

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. *, 30.08.2013 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - *, в публично съдебно заседание на първи август две хиляди и тринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Емилия Иванова

при секретаря **А.М.**, като разгледа докладваното от съдията **адм. дело № 437** по описа на съда за 2013г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба **ЕТ „В.Е.-*“**, срещу решение № 16-ДО-177-00/23.05.2013 г. на Директора на РИОСВ-*, с което е отказано издаване на разрешение за дейностите с отпадъците. В жалбата се твърди, че неправилно е постановен отказ поради непредставяне в срок на документи от страна на жлбоподателя, тъй като същият е бил в невъзможност да ги представи поради бездействието на администрацията. Иска се отмяна на решението, тъй като в закона не е предвиден срок изтичането на който да води до постановяването на отказ.

Ответникът по жалбата - Директорът на РИОСВ гр.*, чрез своя представител оспорва жалбата твърди, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Жалбоподателят не е изпълнил указанията на административния орган, като не е представил необходимите и изрично поискани му документи в указан от РИОСВ срок. В този смисъл правилно е постановен отказ по заявление №92-00-14/11.01.2013 г.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - *, като взе предвид разпоредбата на чл.168 от АПК, извърши цялостна преценка на събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА, като не се ограничава само с основанията, посочени от оспорващия.

Производството пред административния орган е започнало по заявление №92-00-14 от 11.01.2013 г. за издаване на разрешение за дейности по третиране на отпадъци от излезли от употреба моторни превозни средства, метални опаковки, излязло от употреба електрическо и електронно оборудване, негодни за употреба батерии и акумулатори, отпадъци от черни и цветни метали и др.отпадъци на площадка, находяща се в гр.*, имот №00003, с площ 39.833 дка, собственост на ГУ „СВ”.

При проверка на документите приложени към заявлението е констатирано, че същото не е комплектовано според изискванията на закона. С писмо изх.№92-00-14/1/ от 29.01.2013 г. изпратено до ЕТ „В.Е.-*”, същият е уведомен, че в срока по чл.69, ал.10 от ЗУО следва да представи банкова гаранция за дейностите с ОЧЦМ и за площадката, на която се предвижда да се извършват те; актуален договор за наем на площадката; номер на постановено решение по ОВОС или решение, с което е преценено да не се извършва такъв и документ за платена такса за издаване на разрешение за извършване на дейностите по третиране на отпадъци, което е изискване по чл.69, ал.1 от ЗУО.

Писмото, с което са изисквани допълнителни документи е получено от жалбоподателя на 01.02.2013 г., видно от приложената по делото обратна разписка. Обстоятелството, че е изтекъл срока определен от административния орган за комплектоване на заявлението не е спорно между страните. Спори се относно тълкуването на разпоредбите на чл.69, ал.8-10 от ЗУО и до колко същите правилно са приложени от РИОСВ – *, при прекратяване на производството за издаване на разрешение.

Според чл.71, ал.1 от ЗУО, компетентният орган, който в конкретния случай е Директорът на РИОСВ – *, следва да се произнесе в двумесечен срок от подаване на заявлението пред него или от отстраняване на нередовностите/или предоставянето на допълнителна информация. От ЕТ „В.Е.-*” е поискана допълнителна информация с писмо изх.№ 92-00-14/1/ от 29.01.2013 г. Със същото писмо е указан и срок за изпълнение на задължението. В разпоредбата на чл.69, ал.8 от ЗУО не е посочено какъв е този срок, но проследявайки етапите на процедурата по разрешаване е видно, че срокът е двумесечен /вж.ал.10, на чл.69 от ЗУО/ и административния орган може да го предоставя еднократно за отстраняване на констатирани нередовности. От представените по делото писмени доказателства е видно, че до 01.04.2013 г. ЕТ „В.Е.-*” не е изпълнил указанията на административния орган. С оглед на това е била налице предвидената в закона хипотеза, компетентния орган да откаже издаване на разрешение за дейности с отпадъците по чл.71, ал.3, т.6 от ЗУО.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че забавянето се дължи на неправомерно поведение на административния орган, тъй като същият не е издал своевременно решение по оценка въздействието върху околната среда или решение с което е преценено да не се извършва такава. Действително върху жалбоподателя не могат да се простират неблагоприятните последици от бездействието на администрацията, но не това е единственото основание за постановяване на прекратителното решение. ЕТ „В.Е. – *” не е изпълнил и другите указания на РИОСВ *, като не е представил изискваните документ за платена такса за издаване на разрешение по извършване на дейностите по третиране на отпадъци, не е представен актуален договор за наем, както и банкова гаранция в полза на МОСВ.

Не се споделя и изложеното становище при обжалването, че закона не предвижда срок, в който задължението да бъде изпълнено, поради което и даденият от РИОСВ * двумесечен срок не може да служи като основание за прекратяване на процедурата. В разпоредбата на чл.69, ал.8 от ЗУО наистина не е предвиден срок, но тази норма на закона не е изолирана и самостоятелна, а разписана в раздел I- „Разрешения за дейности с отпадъци“ на ЗУО, поради което същата следва да се тълкува и прилага съобразно правилата установени за цялата процедура осъществявана

от регионалната администрация. Ето защо следва да се отчете разпоредбата на чл.71, ал.3 от ЗУО, която изброява хипотезите, в които се постановява отказ от компетентния орган. Една от тези хипотези е именно неизпълнение на указанията за отстраняване на нередовностите или непредставяне на допълнителна информация от лицето което кандидатства за издаване на разрешение. Бездействието на жалбоподателя е дало основание да приложи закона като бъде отказано издаването на разрешение и се прекрати образуваното пред него административно производство.

Предвид изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно - издадено е от компетентен орган; в предвидената от закона форма; постановено е в съответствие с материално правните разпоредби на които се основава; при спазване на административно-производствените правила и е съобразен с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена

С оглед изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноси от процесуалния представител на ответника съдът намира, че същото следва да се уважи, като на ответника се присъдят направените разноси в размер на 150 лв., юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл. 172 ал.2, предложение второ от АПК, **Административен съд ***,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕТ „В.Е.-*“, със седалище и адрес на управление *, срещу решение № 16-ДО-177-00/23.05.2013 г. на Директора на РИОСВ-*, с което е отказано издаване на разрешение за дейностите с отпадъците.

ОСЪЖДА ЕТ „В.Е.-*“, със седалище и адрес на управление *, представлявано от В.Е. *, да заплати на РИОСВ-* - гр.*, *, сумата от 150 /сто и петдесет/ лева разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: